

[Ferdinand Nielsen.]

Omhu fredede om sine Raagekolonier. Kommunalbestyrelsen paa min Hjemegn har saaledes gjort Forsøg paa at faa bekæmpet Raagerne, og det er ogsaa sket i nogen Udstrækning, men under en vis Modvillie og i det mindste ikke med et tilfredsstillende Resultat. Naar der nu imidlertid gennemføres en Skærpelse som den her foreslaaede, gaar jeg ud fra, at Stats-skovvæsenet for det gode Eksempels Skyld i Fremtiden vil gaa i Spidsen for Bekæmpelsen af Raagerne.

Med Hensyn til de skærpede Bestemmelser, der foreslaas indført, kan jeg udtale mig i Tilslutning til det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen, men for øvrigt kan disse Bestemmelser jo nærmere drøftes i et Udvalg. Jeg skal altsaa anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

J. P. Nielsen: Maa jeg først sige til den ærede Ordfører for de Konservative (A. C. D. Petersen), at hvis man i særlig Grad mangler Raager ovre paa Fyn, saa kan man faa Masser nede fra Sønderjylland; der er dog een Ting nede i Sønderjylland, som vi kan undvære noget af, og det er Raager.

Det forekommer mig ligesom det ærede Medlem Hr. Ferdinand Nielsen, at Staten bør gaa i Spidsen med Hensyn til Begrænsning af Raagekolonierne i sine Skove. I Sønderjylland er Raagekolonierne blevet til en ren Plage i Statsskovene. I den Kommune, hvor jeg bor, Broager Kommune, har Beboerne Gang paa Gang indsendt Andragende om at faa bekæmpet Raagekolonierne — der findes flere Tusinde Raager, f. Eks. ude i Skelle Skov —, og jeg ved, at Broager Kommune nu for ganske nylig igen har behandlet et saadant Andragende, der skal indsendes til Landbrugsministeriet. Man har sagt mig fra Sogneraadets Side, at Beboerne ønskede den Ordning, der gjaldt i den præjisiske Tid, nemlig at der blev taget Syn over, hvilken Skade Raagerne forvoldte paa Markerne, men dette Syn blev foretaget, ikke af Skovvæsenets Tjenestemænd, men af andre udvalgte sagkyndige, og naar det saa viste sig, at Raagerne virkelig forvoldte overordentlig Skade, saa inviterede man Lods-ejerne indenfor det paagældende Omraade til selv at være med til Bekæmpelse af Raagerne. Det samme Andragende er blevet indsendt til Landbrugsministeriet, men det Svar, der — efter hvad der er blevet mig meddelt — blev givet herpaa,

ligner i og for sig godt vore Tjenestemænd dernede. Man svarede fra Skovvæsenets Side, at det kunde man ikke have, for saa skød de med Haglbøsser, og saa gik der Huller i Træernes Blade.

Nu foregaar Bekæmpelsen paa den Maade, saa vidt jeg forstaaer, at Skovvæsenets Tjenestemænd møder med nogle Salonbøsser sammen med deres Venner, naar Ungerne er flyvefærdige, og saa skyder de til Skive efter Ungerne, men nogen Begrænsning kan det absolut ikke medføre. Det er kedeligt nok, men Stats-tjenestemændene i Skovvæsenet er absolut ikke i særlig Yndest hos den sønderjydske Befolkning. Det gjaldt ogsaa den Gang, Fattigfolk ønskede at samle Brænde i Skovene: da hed det sig, at de ødelagde Vejene, naar de kom der. Det havde den nuværende Landbrugsminister, og det havde den afgaaede Landbrugsminister ønsket at imødekomme, men naturligvis, Skovvæsenets Folk vidste at forpurre denne Foranstaltning, og baade dette og den Stilling, de har taget til Raagespørgsmaalet, har sat meget ondt Blod dernede.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister: hvad har Staten foretaget sig for at begrænse Raageplagen i Statsskovene i Sønderjylland? Det vilde jeg gerne vide. Der har været indsendt Andragender Gang paa Gang. Sidste Sommer kom Landboerne og bad mig gaa med ind over deres Marker og se, hvorledes deres Afgrøder blev ødelagt, og det var ikke noget lysteligt Syn; saa snart Kartofflerne, der var lagt, havde stukket Spirerne op over Jorden, havde Raagerne stukket Næbet ned, og Kartofflerne laa nu rykket op og strøet hen over Marken. Jeg forstaaer godt den Harme, der er over, at der ikke gøres noget alvorligt. Dette Andragende er nu blevet behandlet i Sogneraadet, og hvis det havde faaet samme Resultat som det tidligere, var det vor Mening at meddele Landbrugsministeren — vi er jo somme Tider lidt oppositionelle dernede —, at nu handlede vi selv; naar det ikke kunde ske paa anden Maade, saa vilde vi samle os og gaa hen og skyde hele Redeligheden ned, for det kan jo ikke være saaledes, at Staten har sine Skove fulde af saadanne Skadedyr, som ganske ødelægger Afgrøderne. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Landbrugsminister, at han særlig tager sig af Raageplagen i Statens Skove, som det ærede Medlem Hr. Ferdinand Nielsen sagde, saaledes at Staten, naar den giver Love, der skal omfatte private, selv gaar i Spidsen